

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΔΙΕΡΓΩΤΗΣ

Δ. ΜΙΛΕΝΗ ΤΑΛΑΤΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Δημοσιεύση:

Γίνονται δεκταί κατ' άποκοπή.

Αἱ Καλάμαι.

Οπως ἡ φύσις προειδεῖ μὲν ἀφευπτον τελειότητα προσομοῦσα τὰ πλάτυτά, ατινα κινοῦσι τὸν θαυματό, καὶ τοῦ μᾶλλον ἀφλοκάλου, οὐτως ἐπροσιτε καὶ τὰς Καλάμας μὲν κλίμα εὐχαρές, μὲν γῆν εὔφορον, μὲν ὄρη, λόφους, κοιλάδας καὶ πεδιάδας καταρύτους, μὲν ἄρθρονα ὑδάτα καὶ τοκεῖα τόσην μαγείαν ἔμπλεοντα, ὥστε Γερμανός τις περιγράψεις διεργόμενης ἐντεῦθεν ἔγραψεν, δέι βιβλίον ὃ θεος πρὶν ἡ κατοικήσῃ εἰς τούς Οὐράς εἴενε κατοικήσει ἐνταῦθα. Καὶ ὅτας ὑπὸ γεγραφικὴν ἔποψιν ἡ ἡμετέρα χώρα πάρου σιάζει εἰς τοὺς δόφιλαμδούς τοῦ παρατηρητοῦ μαγευτικὸν θέσμα. Αἱ κατάφυτοι πεδιάδες ἐξ ἀργυροφύλλων ἐλαιῶν, πρασιγαπῶν σταφιδαμπέλων, σταχτοπρασίων συκεῶν καὶ μυροβόλων ἐτπεριδοειδῶν φυτῶν, διχαζομένων ἀπὸ τὴν δαφνοστόλεστον τοῦ Νεδοντος κοίτην, οἱ συχόφυτοι τοῦρλοι αὐτῆς ἐν σχήματι κυκλωτεροῦς κλίμακος, τὰ ὄροσερωτεῖα παγωτοῦ ὑδατάτης, τὸ φυτοσκέπαστον ἐνετείδον φρούριόν της, τὸ ἀχανές πρὸς μεσημβρίαν πέλαγος τῆς Μεσογείου ἔγκολπούμενον ἀπὸ τὰς σειράς τῶν λαμπρῶν Λακωνικῶν καὶ Μεσηνιακῶν δρέων, ὃν ἔθιν μὲν ἀνυψοῖ τὸ λευκὸν σκούφωμά του ὁ γηραιός Γαύγετος, ἔνθεν δὲ προβάλλει τὴν χαρίεσσαν κεφαλήν τῆς ἡ μυρτοστόλιτος Ήδωμη, διεκάνουσι γώραν προνομιούχον, καὶ εὐκόλως δύναται τις νὰ ποιήσῃ διτὶ καὶ προνομιούχα τὴν κατοικοῦσι πλάτυτα, διότι πάντοτε τὸ ἔδαφος, ἡ φύσις καὶ τὸ κλίμα οὐσιωδῶς ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τε τοῦ σωματικοῦ καὶ τοῦ ἡθικοῦ τῶν ἀνθρώπων. Άλλα πόσον θὰ εὑρεθῇ ἡ πετρημένος ἐάν θελήσῃ νὰ ἔξετάσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὡς κοινωνίαν καὶ ὡς πόλιν. Ανθρώποι εύφευξι μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀλλὰ πλαισί, ἀνευ πολιτικῆς ἀνατροπῆς καὶ ζωτερῶν πλέον κοινωνίης ἀποκεντρώτει. Κόσμος τίμιος μὲν καὶ ἐργατικός ἀλλὰ ἀμαύρις τὸ πλείστον, ἐμπαθητικός τοῦ πολιτικῆς χολέραν. Λαός φιλόδεξος, φιλότιμος, ἀγαθός, ὑπερήρανος ἀλλὰ μόνον κατ' ἀτομα σούχι δὲ καὶ ὡς πολιτική κοινωνία. Καλοὶ οἰκογενέαρχαι, ἀλλὰ κάκιστοι πολῖται. Εἰς τοὺς δακτύλους μετρῶνται οἱ ἀνεξάρτητοι, οἱ ἀνήκοντες εἰς ἐσυτούς καὶ τὴν πατρίδα, οἱ πονούτες τὸν τόπον· οἱ λοιποὶ ἀνήκουσιν εἰς ἀλληλόμαχα κόμματα, ἡ μᾶλλον πρόσωπο (ὅτι τοικόμματα ἀρχῶν δὲν ὑπάρχουσι) ἀμφιβόλους ἡμικῆς καὶ ὡς σκωρία ἐπικαθήμενα ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς μηχα-

νῆς, ἡς ἐμποδίζουσι πᾶσαν κανονικὴν λειτουργίαν καὶ πρόδοσον. Καθεὶς προσκολλάται εἰς ἐκ τῶν προσώπων τούτων, γενηγάπτων τοῦ ἀρχαιού κοταμπασίτημοῦ, ἀδιαφορῶν περὶ τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ δυνάμεως καὶ τῶν ἀρχῶν του. Εξετάζατε δὲ καν' ἔκαστον τὰ πρόσωπα ταῦτα καὶ θέλετε ἐννοήσει διατὶ τόπος τόσον προνομιούχος εύρισκεται τόσον ὄπίστα κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν. Καὶ ίδού διατὶ πᾶς ἄλλος παρουσιαζόμενος μὲν ἄλλας ἀρχάς, στρατιομέτρας ἐπὶ τῆς ἡθικῆς, τῆς νομιμότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας, μὲν ίδεας καθολικῆς ἀναμορφώσεως, περιγελάται καὶ ἀποτυγχάνει θεωρούμενος ος βραχῖ καὶ ἀνόστος ἀφοῦ ξητεῖ ἀπατεῖη μὲ κάλαμον τα ἀθρώπινα ἐκεῖνα ὄρη, ἀπανέπηξεν ἡ ἔξις, τὸ ἀτομικὸν συμφέρον καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰ κοινά. Αἱ δημόσιαι συναθροίσεις, ἡ ἀλληλεπιδρασίς αὐτη τῶν πνευμάτων, δέ τον μορφοῦνται αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ιδέαι, δέν υπάρχουσιν ἐν Καλάμαις. Αἱ δημόσιαι ὄμιλοι εἰσὶ σπανιώτεραι τοῦ βορείου σέλαος. Λαϊκὴ ἐκπαίδευσις δεν οπάρχει. Πανάγνωστις, τούλαγχιστο. Ἐφημερίδων, δέ ὡς ὁ πολίτης καὶ κοινωνὴ πρὸς τὴν γενικὴν τοῦ τόπου κατάστασιν, εἶναι λίαν πειραιωτιμένη παρὰ τις πλείστοις δὲ ἀγνωστος. Ο Ναυτραδίν Χότζας καὶ παρόμοιαι φυλλάδες τέροπουσι περισσότεροι, τὸν ἐργατικὸν κόσμον, διστις δὲν ἐδίδαχθη εἰτέτι ποὺ πρέπει νὰ ζητῇ τὸ μέλι τῆς διανοίας. Ιδου ἡ κατάτασίς μας. Εἰς τὰ κοινὰ ἀναμιγνύσμενα παθητικῶς μόνο κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν μας καὶ τοῦ ιδίου συμφέροντος. "Αν μᾶς δέρῃ ὁ γωροφύλαξ, ἀν ὁ εἰσπράκτωρ μᾶς πιέζῃ καὶ ζητῇ διπλάσιον τὸν φόρον, ἀν διερπάζωται τὰ κοινά, ἀν δὲν ἔχωμεν ἀσφάλειαν σώματος καὶ περιουσίας, ἀν αἱ δύκοπῶλαι μᾶς τρέφουσι μὲ βρωμερὰ δύψα,

νερίαν τῆς κινήσεώς μας καὶ φατριάζει, ἀν οἱ νόμοι καταπτῶνται ἀν ἡ δημοτικὴ ἔξουσία μᾶς ἀφίηνη νὰ ζῶμεν ὡς κτήνη εν τῷ σκότει καὶ τῷ βοσσόρῳ καὶ τῷ κοοποκτῷ καὶ τῷ ἀκαθαρτῷ σκλα τιῦτα εἰς πάρεγα, μηδαμητά δὲν θα διορθόσωμεν ἡμεῖς τὸ "Ρωμαϊκό" καὶ μᾶς ἀρχεῖ λα μη μᾶς ἐγγίση τις τὴν ψωροφιλοτιμίαν μας, διότι ἐτοιμός ἡ κούμπονα θ' ἀνάψῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ιδου λοιπὸν ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφίᾳ διατὶ τόπος τόσον προνομιούχος γεωγραφικῶς καρχινοβατεῖ κοινωνικῶς. Οὐδώς χελῶι καὶ χωρούμεν καν' δι χρόνον οἱ λοιποὶ λάσι προβαίνουσιν ἐγ καλπασμῷ πρὸς τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς μηχα-

πρὸς τὸν πολιτισμό. Τὸ λυπηρότερον δὲ εἶναι διτὶ ἡ κατάτασίς αὐτὴ ἐπιδρᾶ καὶ ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἀνεπιγραμνῶν, οἵτινες ὅτι νὰ συναπισθῶσιν, διπος ἀποταλέσιωσιν δύναμιν ἀρχετὴν νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀμφοτειαν καὶ τὸ διοικοῦν τὸ τόπου ταπεινὸν σύστημα, ἐκ μικροφύλλων καὶ ἀτομικῶν συμφερόντων παρασύρονται ὑπὸ τοῦ μεγάλου τῆς ἀγρείας πολιτικῆς βεύματος καὶ ἀντὶ νὰ φωνήσωται τὸν λαὸν τὸν ρίπτουσι βαθύτερον εἰς τὰ σκότη τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξχρειώσεως. Μόλις μετριάζουσι τὴν μελανήν αὐτὴν εἰκόνα οἱ λιγοτεροκίνητοι καὶ σημαντικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ καὶ οὗτοι παθητικῶς μόνον, δέ τοι ἀλλάμβανον ἐνεργόν μέρος εἰς τὰ κοινὰ πράγματα, η οἰκτρὰ ἡμῶν κατάστασις πρὸς καιροῦ ηθελε βελτιωθῆ καὶ διηγμός δὲν ηθελε κατατη τιμάριον ὅπετε νὰ διεκδικήσαις ὡς κτῆμα ὑπὸ τοῦ Α. η τοῦ Β. οἱ δὲ δημόσιαι νὰ θεωρῶνται δουλοπάροικοι συνεισφέροντες διπος τρέφωσι καὶ πλουτωσιν ὀλίγους κηφηρας.

στασίς μας ὡς πολεως ἀξιούσης βαθμίδα ἐ, τη κλίμακι τοῦ πολιτισμοῦ; Αἱ Καλάμαι ὡς πόλις εἶναι διτὶ ἀτενον καὶ ἀφιλοκάλον ἐναντίον πάστης γεωμετρικῆς συμμετρίας καὶ τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς. Αηδία καὶ ναυτίκας καταλαμβάνει τὸν ἐπισκέπτη, τὸν διερχόμενον τὰς στεγανούς ἀκαοίστους καὶ βρωμεράς αὐτῆς ὁδούς, αἰτιες μόλις ἀερίζονται καὶ φωτίζονται αἰωνιεν ἀπαγοήτευσις δὲ τὸν προσβλέποντα τὰς οἰκοδομὰς αὐτῶν, τὰς μὲν ἐρειπιωμένας καὶ εἰδεχθεῖς, τὰς δὲ ἀφιλοκάλους, δύκους λιθων καὶ ξύλων, ἀνευ τίνος σχδίου, ἀνευ τεχνικῆς τίνος ἀρμονίας. Έχάστη γωνία εἶναι ἐστία μιασμάτων καὶ βορβόρου, διπος τὰ μικρόβια κατεργάζονται τὰς παντοιδεῖς ἐκείναις ἀσθεπτεῖα. εὐπρεπές κέντρον τῆς συνάντησεως τῶν πολιτῶν. Οὐδαμού δημόσιος τις περίπατος ἀπηλαγμένος τῆς κόνεως, διπος δο ποὺ νὰ μη βιβίζεται μέχρις διστραγάλων. Οὐδαμού δημοτία δενδροφυτεῖα παρεχουσα τὸ θέρος εἰς τὸ διαβάτην τὴν εὐεργετικήν σκιάν της καὶ ἐλαττοῦσα τὸ φονεύον ἀνθρακικὸν δέξι. Οὐδαμού ἐν τῶν καταστημάτων ἔχεινων, ἀτινα ἐκπροσωποῦσι τὴν βιομηχανίαν, τὴν πρόσδοσην καὶ τὴν φιλοκαλίαν πόλεων. Οὐδαμού δημόσιον τι ἔργον, μνημείον τῆς καλῆς διοικήσεως ἀγοραίτος τίνος. Παντού λεμναζοντα σια... καὶ γούροι λουσμένοις ἐν αὐτοῖς ἡ κοινορροτος φύσιρων τοὺς

